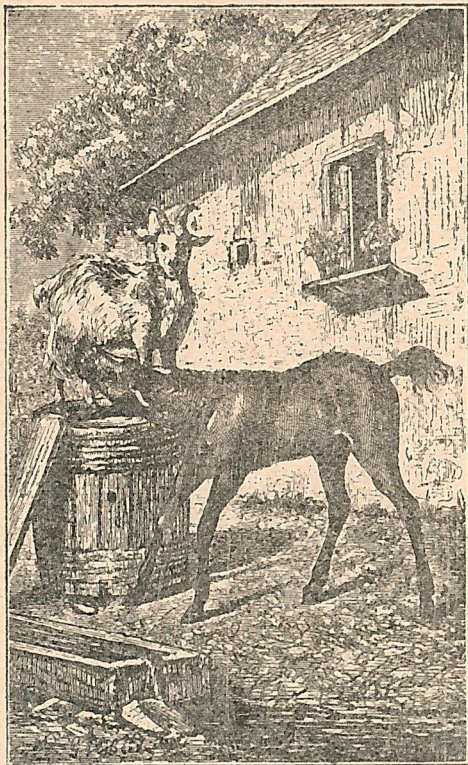

всрѣдъ двора едно широко буре и вдигна Млѣчанка върху бурето. Помилва я по козината, па благо и говорѣше: „Стой Млѣчанке, кротувай тѣжна майко! Звѣрѣтъ Вълчанъ ти умѣртви яренцето, ти жалишъ, но

утѣши се. Не си само ти нещастница на тоя свѣтъ . . . Я погледни Аленча — това слабо конченце, което изгуби своята любима майчица, своята кърмилка! . . . Я го накърми ти, Млѣчанке, съ сладкото си млѣчице . . .“ Тѣй